

Arrest

nr. 128 898 van 8 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X,
in eigen naam en samen met X handelend als wettelijk vertegenwoordigers van hun
minderjarige kinderen X - X - X - X - X - X - X - X - X - X - X

X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van
Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en samen met X handelend als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, X, X, X, X, X, X, X, X en X, en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen tot weigering van de afgifte van een visum van 19 augustus 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCK, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoekster trad in 1990 in het huwelijk met AS. Op 2 april 2013 dienden verzoekers aanvragen in tot verkrijgen van een visum type D met oog op gezinshereniging in hoofde van SA, die op 15 december 2011 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Op 19 augustus 2013 werden de

aanvragen van verzoekers geweigerd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie. Dit zijn de dertien bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 10BIS, §2 VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ARTIKEL 12BIS, § 2, LID 4 VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ARTIKEL 7 EN ARTIKEL 17 VAN DE EUROPESE RICHTLIJN 2003/86/EG VAN 22 SEPTEMBER 2003; SCHENDING VAN DE FORMELE EN MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT; SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL; SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL; SCHENDING VAN HET BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR.

INKOMENSSITUATIE VAN DE HEER SA

De aanvraag van de verzoekende partijen tot het bekomen van een visum in het kader van gezinshereniging werd afgewezen op basis van het gegeven dat de heer SA, de te vervoegen echtgenoot/vader hier in België, niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zou beschikken. De verwerende partij verwijst naar de tewerkstelling van de echtgenoot/vader van de verzoekende partij, zijnde een tewerkstelling onder artikel 60 §7 van de OCMW - wet en naar artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Artikel 10bis, § 2, eerste streepje van de Vreemdelingenwet bepaalt: (...) Volgens artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet is aan die voorwaarde voldaan wanneer deze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. De echtgenoot/vader van de verzoekende partijen, de heer SA is tewerkgesteld via het artikel 60 van de O.C.M.W. Wet, en dit sinds 2 juli 2012 (stuk 17, loonfiches van de heer SA). Het O.C.M.W. van Oostende stelt de heer SA tewerk als arbeider. Het gemiddelde maandinkomen van de vader/echtgenoot van de verzoekende partijen is ongeveer 1.319,26 euro (stuk 17, loonfiches van de heer SA over de periode juli 2012 tot en met augustus 2013). Artikel 10bis, § 2, eerste streepje van de Vreemdelingenwet is geschonden, nu het bedrag van de bestaansmiddelen van de echtgenoot/vader van de verzoekende partijen voldoende hoog is. De verwerende partij gaat in haar bestreden beslissing ervan uit dat een tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW - wet slechts tijdelijk is, en dit voor een periode die nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen. Zonder verder onderzoek te verrichten oordeelt de verwerende partij dus dat de tewerkstelling onder artikel 60, § 7 van de OCMW Wet met het oog op het verkrijgen van sociale uitkeringen werd gedaan. De bestreden beslissingen gaan enkel uit van loutere veronderstellingen zonder gestaafde argumenten of zonder verdere navraag. Bijgevolg is door de verwerende partij niet voldaan aan de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht. Men kan er niet zomaar van uitgaan dat men zou terugvallen op de sociale bijstand na afloop van de tewerkstelling onder artikel 60, § 7 van de OCMW - wet. Immers, artikel 60, § 7 van de OCMW - wet stelt uitdrukkelijk dat de tewerkstelling er eveneens toe dient werkervaring op te doen en een doorstart is naar andere tewerkstellingen in de toekomst. De verwerende partij heeft bijgevolg geen rekening gehouden met de individuele situatie van de heer SA. Het is pas in het aller slechtste geval dat men na een tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW - wet men recht heeft op een werkloosheidsuitkering. Bovendien voorziet artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat "wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt." Louter hypothetisch kan men dus stellen, zelfs al zou de heer SA niet meer tewerkgesteld kunnen worden bij het OCMW van Oostende, de verzoekende partijen niet kan worden uitgesloten van het recht op gezinshereniging gezien werkloosheidsuitkeringen niet onder artikel 10bis, § 2, eerste streepje vallen (zie hierna). De individuele omstandigheden dienen in rekening te worden gebracht bij de beoordeling van een aanvraag van een gezinshereniging. Dit is in de bestreden beslissing niet gebeurd (artikel 7, 1, c) j. artikel 17 van de Europese Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003) (HvJ, nr. 578/08, Chakroun tegen de Minister van Buitenlandse Zaken). Men kan in het kader van gezinshereniging niet alle aanvragen op een algemene manier beoordelen. Immers, gelet op de specificiteit van iedere gezinssituatie en gelet op de inzake zijnde mensenrechten is het noodzakelijk om elke aanvraag tot gezinshereniging afzonderlijk te beoordelen. Men dient rekening te houden met alle inzake zijnde elementen, zoals de wil tot werken in hoofde van de heer SA, maar ook zijn leeftijd. De verwerende partij mag zich niet beperken tot het louter aftoetsen van de wettelijke bepalingen. Artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...). Gelet op de tewerkstelling van de heer SA, kan het inkomen van de echtgenoot/vader van de verzoekende partijen niet beschouwd worden als 'leefloon' (i.e. een financiële hulp die het OCMW toekent aan een persoon die aan de voorwaarden voor het recht op maatschappelijke integratie voldoet), 'aanvullende gezinsbijslag' (zoals

aanvullend kinderbijslag), 'financiële maatschappelijke dienstverlening' (zijnde maatschappelijke dienstverlening in de vorm van financiële steun) of 'gezinsbijslagen' (zoals kinderbijslag, kraamgeld). De tewerkstelling van de heer SA via het OCMW van Oostende kadert misschien wel in de sector van de maatschappelijke dienstverlening, doch heeft als uitsluitend doel de heer SA werkervaring te laten opdoen om in de (nabije) toekomst een vaste tewerkstelling te kunnen bekomen. De echtgenoot/vader van de verzoekende partijen ontvangt aldus geen financiële maatschappelijke dienstverlening. De heer SA werkt teneinde een inkomen te bekomen. De verwerende partij kan zich aldus niet beroepen op artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet teneinde het inkomen uit arbeid waarover de vader/echtgenoot van de verzoekende partijen beschikt niet in rekening te brengen. Artikel 12bis, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet stelt: (...). De vereiste van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen wordt in artikel 12bis, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet immers op een gewichtige manier genuanceerd. Deze nuance is het resultaat van de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Chakroun (HvJ, nr. 578/08, Chakroun tegen de Minister van Buitenlandse Zaken), dat rekening dient gehouden te worden met de eigen behoefte van de gezinshereniger en zijn familie. In de bestreden beslissingen wordt op geen enkele manier gemotiveerd waarom dit artikel niet in overweging werd genomen en waarom dit artikel niet aan de orde zou kunnen zijn. De verzoekende partijen en hun echtgenoot/vader zijn immers formeel: de bestaansmiddelen waarover de echtgenoot/vader van de verzoekende partijen op heden beschikt, zijn voldoende teneinde zichzelf en de verzoekende partij in zijn behoeften te voorzien. Artikel 12bis, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet wordt genegeerd en is aldus geschonden. De doelstelling van de wetgever bij de vereiste aangaande de bestaansmiddelen is duidelijk: er dient voorkomen te worden dat de gezinsleden die ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Enerzijds heeft de echtgenoot/vader van de verzoekende partijen op heden toereikende bestaansmiddelen, door middel van een inkomen uit arbeid. De bestaansmiddelen waarover de echtgenoot van de verzoekende partij beschikt zijn overeenkomstig de vereisten van artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Anderzijds kunnen de inspanningen die de echtgenoot/vader van de verzoekende partijen levert, teneinde op (korte) termijn een betere vaste tewerkstelling te kunnen bekomen, niet genegeerd worden. De verzoekende partijen zullen niet ten laste van de openbare overheden vallen.

VOLDOENDE HUISVESTING

Volgens de bestreden beslissingen van verweerster is niet aangetoond dat de vader/echtgenoot van de verzoekende partijen over voldoende huisvesting zou beschikken. De verwerende partij vormt haar mening nu het voorgelegde huurcontract vermeldt dat de huurperiode afloopt op 31 augustus 2013 en dat deze niet verlengbaar is. De verzoekende partijen leggen een kopie van het geregistreerd huurcontract van de heer SA (stuk 18). Het is inderdaad zo dat het huurcontract werd afgesloten voor één jaar, doch de heer SA is op dit moment nog steeds woonachtig te 8400 Oostende, (...). De verwerende partij lijkt met haar argument volledig voorbij te gaan aan het feit dat er een mogelijkheid bestaat dat het huurcontract, die aanvankelijk werd aangegaan voor een bepaalde - korte - duur, stilzwijgend verlengd kan worden. De verzoekende partijen verwijzen hiervoor naar artikel 3, § 6 van de Wet met betrekking tot de huishuur van 20 februari 1991: "In afwijking § 1 kan de huurovereenkomst schriftelijk worden gesloten voor een duur die korter is dan of gelijk aan drie jaar. (...) Niettegenstaande enig andersluidend beding of andersluidende overeenkomst, wordt bij ontstentenis van een tijdig betekende opzegging of indien de huurder het goed blijft bewonen zonder verzet van de verhuurder, zelfs in de veronderstelling dat een nieuwe huurovereenkomst wordt gesloten tussen dezelfde partijen, de huurovereenkomst geacht te zijn aangegaan voor een duur van negen jaar te rekenen van de datum waarop de aanvankelijke huurovereenkomst van korte duur in werking is getreden en is zij derhalve onderworpen aan de §§ 1 tot 5. In dat geval blijven de huurprijs en de andere voorwaarden dezelfde als die welke bepaald waren in de aanvankelijk gesloten huurovereenkomst van korte duur, zulks onverminderd de toepassing van de artikelen 6 en 7." In toepassing van bovenvermeld artikel loopt het huurcontract van de heer SA dus door onder dezelfde voorwaarden gewoon verder. De heer SA blijft immers het gehuurde goed zonder verzet van de verhuurder de woning bewonen. De huurprijs zoals overeengekomen in het oorspronkelijk huurcontract blijft behouden. In plaats van een einddatum op 31 augustus 2013, wordt het huurcontract van de heer SA automatisch op negen jaar gebracht. De einddatum van het huurcontract is dus 31 augustus 2021. De motivering van de verwerende partij mist bijgevolg elke grondslag en kan niet in aanmerking worden genomen. Het voorgelegde huurcontract van de heer SA dient dus wel degelijk in aanmerking te worden genomen.

MEDISCH ATTEST

De verwerende partij verwijt de verzoekende partij en dat er in het visumdossier geen medisch attest zou zijn gevoegd. De verzoekende partijen waren zich niet bewust van het ontbreken van enige documenten in hun visumaanvraag. De ervaring van de raadvrouw van de verzoekende partijen leert

dat er in verschillende dossiers voor het bekomen van een visum in het kader van gezinshereniging door de verwerende partij zélf brieven gestuurd worden naar de aanvragers van gezinshereniging teneinde de nodige documenten te bekomen. Stelt zich de vraag waarom de verwerende partij dit in het desbetreffend dossier niet heeft gedaan? De werkwijze die de verwerende partij in casu heeft toegepast strookt niet met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur. Bovendien, de beslissing van de verwerende partij om de aanvraag van de verzoekende partijen zonder meer te weigeren is niet redelijk en al zeker niet zorgvuldig genomen."

2.1.2. Verzoekers voeren een tweede middel aan:

"SCHENDING VAN ARTIKEL 10BIS, § 2 VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSVERPLICHTING; SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL; SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL; SCHENDING VAN HET BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR.

Zoals reeds in de feitelijke gegevens aangehaald wordt stelt de verwerende partij zich onterecht vragen met betrekking tot de afstammingsband van twee van de dochters van de heer SA, FS en AS. De verwerende partij komt volgens de bestreden beslissingen (stuk 5 en stuk 6) tot dit besluit nu zij, om de afstammingsband na te gaan, de authenticiteit van deze verklaringen dient na te gaan en daarbij dient rekening te houden met de gegevens in het dossier waarover zij beschikt. Voor Fozia Sayed houdt de verwerende partij dat de heer SA tijdens zijn asielaanvraag heeft verklaard 12 kinderen te hebben, met name 6 jongens (waarvan één overleden) en 6 meisjes. AS zou niet vernoemd geweest zijn bij de opsomming van alle namen. Volgens de verwerende partij zouden er dus 7 meisjes geboren werden binnen het huwelijk, waaronder F. Hierdoor komt de verwerende partij tot het besluit dat het neergelegde document niet erkend kan worden in België, nu de gegevens volgens de verwerende partij niet zou kloppen met de inhoud van het administratieve dossier.

Voor AS zou, volgens de verwerende partij, blijken dat de foto's die werden aangebracht op de aanvraag tot gezinshereniging de op de aanvraag opgegeven leeftijd niet weerspiegelen zodat de authenticiteit van de voorgelegde tazkira niet gevrijwaard is en deze niet kan weerhouden worden als afstammingsband (stuk 6). In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in de bestreden beslissingen onterecht voorhoudt, benadrukken alle verzoekende partij en, als de heer SA, dat beide meisjes zijn dochters zijn en dat zij beide geboren zijn uit het huwelijk van de heer SA met de verzoekende partij. Beide meisjes zijn eveneens minderjarig en geboren op respectievelijk 2 december 1996 en 30 november 1997. De opmerking van de verwerende partij als zou de heer SA zijn dochter F tijdens zijn asielaanvraag niet vermeld zou hebben, kan niet als grond weerhouden worden teneinde vragen te stellen bij de afstammingsband van F met haar vader SA. Uit het huwelijk met de heer SA en de eerste verzoekende partij zijn dertien kinderen geboren. Ondertussen is er één kindje overleden. F is geboren op 2 december 1996 en is na N de oudste dochter van de partij en. In het kader van zijn asielaanvraag en tijdens zijn verhoor bij het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft de heer SA de leeftijden en de namen van zijn talrijke familie opgesomd. "Kan u de namen en leeftijden van uw familieleden geven, dus uw vrouw en kinderen? mijn vrouw is 40 jaar oud. Ik denk 40 of 39. Mijn zoon is 16 jaar oud, SN. En dan SR hij is 15 jaar oud. En dan SA, de dochter is 13 jaar, dan een andere dochter SN, en dan mijn zoon SS. En dan mijn andere zoon SSS, dan een andere dochter T ze is 7 jaar oud. Dan mijn andere dochter W ze is 6 jaar oud. Mijn andere dochter SH. Mijn zoon SF, hij is 4 jaar oud. En mijn dochter H, ze is 2 jaar oud." (administratief dossier van de heer SA, verhoor van de heer SA dd. 4 juli 2011, p. 5) De naam F staat inderdaad niet te lezen in antwoord dat de heer SA heeft gegeven, men als men dit analyseert kan er vastgesteld worden dat er twee keer S werd genoemd en ook zo werd genoteerd. Het is niet ondenkbaar dat de heer SA zijn dochter F wel heeft vermeld maar dat het niet/niet juist werd genoteerd, of dat de tolk het gewoonweg niet heeft vertaald waardoor het niet terug te vinden is. Dit is niet zo verwonderlijk met zo'n grote familie. Bovendien als men de schrijfwijzen van de namen bekijkt kan men vaststellen dat deze bijna allemaal verkeerd genoteerd werden, waardoor men er van uit kan gaan dat de dossierbehandelaar redelijk snel en licht is overgegaan bij het noteren van de namen van de kinderen van de heer SA. Bijgevolg is het element die de verwerende partij in de bestreden beslissing aanhaalt onvoldoende om te besluiten dat er in hoofde van F geen sprake zou zijn van een afstammingsband met haar vader. De beslissing van de verwerende partij is niet redelijk. Voor AS haalt de verwerende partij een ander argument aan om te twifelen aan de afstammingsband met haar vader, de heer SA. Op basis van een foto, die werd aangebracht op de aanvraag is de verwerende partij van oordeel dat dit niet de werkelijke leeftijd van A zou weerspiegelen. Door middel van een foto kan men onmogelijk vaststellen of iemand al dan niet ouder is dan de werkelijke/opgegeven leeftijd. A is geboren op 30 november 1997, zodat zij op heden een leeftijd heeft van bijna 16 jaar. Op een foto kan iemand er inderdaad ouder uitzien dan dat hij werkelijk is, maar dit betekent niet dat men liegt over zijn leeftijd. Op de foto kan A aanzien worden als

een meisje van 16. Er zijn argumenten om daarover te twijfelen. Als er twijfels zijn over een afstammingsband en/of leeftijd is een bijkomend onderzoek de enige mogelijkheid om klaarheid te scheppen. Iets wat de verzoekende partij heeft nagelaten te doen (zie hierna). Bijgevolg kan ook dit element niet weerhouden worden om te besluiten dat er in hoofde van A geen sprake zou zijn over een afstammingsband of er twijfel zou bestaan over haar leeftijd. Uit hetgeen hierboven werd vermeld blijkt dat de verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan. Immers, als er twijfel bestaat over een afstammingsband en/of leeftijd van de betrokkene dan kan de Dienst Vreemdelingenzaken overgaan tot een "aanvullende analyse" zoals een DNA - test of een beenderonderzoek. Dergelijk onderzoek had kunnen aantonen dat er geen enkel twijfel zou kunnen bestaan over de familieband tussen de juffrouwen FS, AS en de heer SA. De verwerende partij heeft nagelaten verder onderzoek te verrichten. Meer nog, louter of basis van één enkele verklaring van de heer SA en foto's waarbij iemand er ouder uit zou zien dan dat hij in werkelijkheid is, wijst de verwerende partij de aanvraag tot het bekomen van een visum gezinshereniging in hoofde van F en A af. Het is duidelijk dat de verwerende partij onvoldoende onderzoek heeft verricht en met alle elementen rekening heeft gehouden. De werkwijze die de verwerende partij in casu heeft toegepast strookt niet met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht die een administratieve overheid dient in acht te nemen. De bovengaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden."

2.1.3. Artikel 10bis, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen:

– dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;

– dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2, van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, in een ministerraad overlegd besluit, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt;

– dat zij zich niet bevinden in één van de in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° bepaalde gevallen, of niet lijden aan een van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

De bepalingen van artikel 12bis, § 6, zijn eveneens van toepassing."

De bestreden beslissingen, met uitzondering van de tweede bestreden beslissing met betrekking tot SN, steunen op drie wettelijke motieven: de vreemdeling die vervoegd wordt, beschikt niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, hij beschikt niet over behoorlijke huisvesting en het visumdossier bevat geen medisch attest.

De verwerende partij kan het visum weigeren indien niet voldaan is aan een van voornoemde drie wettelijke voorwaarden.

De verzoekende partijen voeren tegen het motief dat het visumdossier geen medisch attest bevat aan:

"MEDISCH ATTEST. De verwerende partij verwijt de verzoekende partij en dat er in het visumdossier geen medisch attest zou zijn gevoegd. De verzoekende partijen waren zich niet bewust van het ontbreken van enige documenten in hun visumaanvraag. De ervaring van de raadvrouw van de verzoekende partijen leert dat er in verschillende dossiers voor het bekomen van een visum in het kader van gezinshereniging door de verwerende partij zélf brieven gestuurd worden naar de aanvragers van gezinshereniging teneinde de nodige documenten te bekomen. Stelt zich de vraag waarom de verwerende partij dit in het desbetreffend dossier niet heeft gedaan? De werkwijze die de verwerende partij in casu heeft toegepast strookt niet met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur. Bovendien, de beslissing van de verwerende partij om de aanvraag van de verzoekende partijen zonder meer te weigeren is niet redelijk en al zeker niet zorgvuldig genomen."

De verzoekende partijen betogen dat zij zich niet bewust waren van het ontbreken van enige documenten in hun visumaanvraag. Nochtans voeren zij de schending aan van artikel 12bis van de vreemdelingenwet dat bepaalt: *“Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.”*

Het betoog dat de verzoekende partijen zich niet bewust waren van het ontbreken van een medisch getuigschrift kan derhalve niet tot de vernietiging leiden.

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. De verzoekende partijen tonen een schending van het redelijkheidsbeginsel niet aan aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat niet voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 10 en 10bis van de vreemdelingenwet.

Betreffende de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat het niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris kan verweten worden geen brief te hebben gestuurd naar de verzoekende partijen om alle documenten op te vragen. Het is aan verzoekende partijen te bewijzen dat zij aan de toepassingsvoorwaarden van 10bis van de vreemdelingenwet voldoen. Wat in casu niet is gebeurd. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen (zie RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

Het motief in de bestreden beslissingen, met uitzondering van de tweede bestreden beslissing met betrekking tot SN, dat het visumdossier geen medisch attest bevat, is een determinerend motief, in die zin dat het alleen al de bestreden beslissingen kan dragen. De kritiek die de verzoekende partijen hebben op de overige motieven kan niet tot de vernietiging leiden, zelfs indien deze behept zijn met een onregelmatigheid.

Tegen de beslissing genomen ten aanzien van SN wordt geen middel aangevoerd.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een derde middel aan:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 8 E.V.R.M., RECHT OP EERBIEDIGING VAN HET FAMILIE- EN GEZINSLEVEN; SCHENDING VAN ARTIKEL 9 VAN DE RECHTEN VAN HET KIND; SCHENDING VAN ARTIKEL 17 VAN DE EUROPESE RICHTLIJN 2003/86/EG VAN 22 SEPTEMBER 2003; SCHENDING VAN DE MATERIËLE EN FORMELE MOTIVERINGSPLICHT: SCHENDING VAN HET BEGINSSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR.

In casu speelt artikel 8 E.V.R.M., dat de bescherming van het familie - en gezinsleven waarborgt, een essentiële rol bij de toekenning van een visum voor de verzoekende partij. Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt immers "eenieder heeft recht op de eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling" (artikel 8, eerste lid E.V.R.M.). Zoals reeds gezegd zijn de verzoekende partijen de echtgenoot/kinderen van de heer SA, die op heden legaal in België verblijft (stuk 16). Zowel de verzoekende partijen als de heer SA verheugen zich er op om zich, na een heel lange tijd gescheiden te leven, terug met elkaar te herenigen. Overeenkomstig artikel 8, lid 2 E.V.R.M. kan er slechts inmenging van enig openbaar gezag toegestaan worden in de uitoefening van het dit recht, 'dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. De beslissing van de verwerende partij om aan de verzoekende partijen een visum te weigeren, schendt in een ernstige mate artikel 8 E.V.R.M., aangezien er geen enkele reden voorligt, geput uit artikel 8, lid 2 E.V.R.M., die de inmenging in het recht op familie- en gezinsleven van de verzoekende partij en haar echtgenoot verantwoordt. Bovendien houdt dit een onrechtmatige scheiding in tussen kind en ouders. De Raad van State heeft reeds in het verleden geoordeeld dat artikel 8 van het E.V.R.M. als hogere norm boven de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (de vreemdelingenwet) staat. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst. Dit is ten dezen door de verwerende partij onvoldoende (zelfs niet) gebeurt waardoor artikel 8 van het E.V.R.M. wordt geschonden. De Europese richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake gezinshereniging beoogde op de eerste plaats "de gezinshereniging" als regel voorop te stellen. Het is daarbij in die zin dat artikel 17 van dezelfde richtlijn dient te worden geïnterpreteerd, waardoor elk geval op een individuele wijze dient te worden beoordeeld. In diezelfde zin werd eveneens geoordeeld in het arrest nr. 74 258 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 31 januari 2012 (stuk 19). In dit geval was er sprake van een tewerkstelling van de echtgenoot van de verzoekende partij op basis van artikel 60, § 7 van de OCMW - wet, die niet in aanmerking werd genomen voor de gezinshereniging. De Raad was evenwel van oordeel dat er een voldoende belangenafweging, ondermeer gelet op de gezinssituatie, diende te worden doorgevoerd. De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Gelet op het feit dat artikel 8 E.V.R.M., dat van openbare orde is, rechtstreekse werking heeft in het interne Belgische recht, volgt hieruit dat de verwerende partij dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz. te beschermen door een maatregel, opweegt tegen het door artikel 8 E.V.R.M. gewaarborgd recht op een ongestoord gezinsleven, m.a.w. de overheid dient af te wegen of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de maatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling. Uit bestreden beslissingen blijkt niet dat de verwerende partij haar beslissing tot weigering afgifte visum aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. heeft getoetst. Uit de bestreden beslissingen blijkt bijgevolg op geen enkele manier of de voornoemde belangenafweging werd gebeurd en alle individuele elementen in rekening werden gebracht. Bijgevolg is de motiveringsplicht manifest geschonden.

De verzoekende partijen en de heer SA wensen een normaal gezinsleven te leiden. De bestreden beslissingen maakt dit echter onmogelijk. De heer SA wenst hier in België, samen met de verzoekende partijen, zijn vrouw en zijn kinderen, zijn leven te hebben en hun verdere toekomst uit te bouwen. Gelet op het feit dat de echtgenoot/vader van de verzoekende partijen over een legaal verblijfsrecht in België beschikt, kan geenszins verwacht worden dat de heer SA terugkeert naar het land van herkomst teneinde een waar gezinsleven te kunnen leiden. Voor de verzoekende partijen en de heer SA is het absoluut onmogelijk om hun recht op gezinsleven in het land van herkomst uit te oefenen. Aangezien in geen enkele ander land de verzoekende partijen of de heer SA een verblijfsrecht hebben, is het voor hen evenmin onmogelijk om dit recht in een derde land uit te oefenen. Bijgevolg is België het enige land alwaar zij hun recht op familieleven kunnen uitoefenen. De bestreden beslissingen, genomen door de verwerende partij, houden bijgevolg voor de verzoekende partijen en de heer SA een familiaal drama in. In casu dienen tevens de rechten van de het minderjarige kind gerespecteerd te worden. Kinderen mogen, overeenkomstig artikel 9 IVRK, niet tegen hun wil van hun ouders worden gescheiden. Doordat de verwerende partij een visum voor gezinshereniging weigert aan de verzoekende partijen, houdt de verwerende partij de scheiding tussen vader en kinderen in stand, tegen de belangen van het kind in.

Wat betreft de zoon van de eerste verzoekende partij en de heer SA, NS, werd door de verwerende partij een verschillende beslissing genomen dan deze van de andere kinderen. De verwerende partij steunt haar bestreden beslissing (stuk 2) op volgend argument: "De aanvrager, geboren op 28/12/1994, was reeds 18 jaar op het moment van indiening van de visumaanvraag. Bijgevolg voldoet hij niet meer aan de voorwaarden vermeld in artikel 10bis, § 2 van de wet van 15/12/1980." (stuk 2). Wat hier in rekening dient te worden gebracht is dat NS zijn aanvraag heeft gedaan met zijn moeder en alle overige familieleden. Zoals reeds hierboven aangehaald diende de verwerende partij ook in dit geval rekening te houden met de Europese richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003. Dit wil zeggen dat de verwerende partij de plicht had een belangenafweging te maken en de individuele elementen aan de familiale situatie van de tweede verzoekende partij in rekening diende te brengen. Het niet voldoen aan bepaalde voorwaarden wil niet automatisch zeggen dat men daarom dient te worden uitgesloten van het recht op gezinshereniging (HvJ, NR. 578/08, Chakroun tegen de Minister van Buitenlandse Zaken). Het kan niet betwist worden dat de tweede verzoekende partij nog uiterst jong is. De tweede verzoekende partij is immers nog maar 18 jaar. De tweede verzoekende partij heeft, net zoals zijn broers en zussen, de steun van zijn vader, als jongvolwassene zeer hard nodig. Bovendien alleen maar het feit dat N alleen zou achterblijven is onaanvaardbaar. De eerste verzoekende partij als de heer SA wenst samen met hun gezin een normaal gezinsleven te leiden, en wensen hier in België hun leven, weg van alle geweld en oorlog, verder uit te bouwen. N maakt daar uiteraard deel van uit. De bestreden beslissingen

van de verwerende partij trekt het gezin van de eerste verzoekende partij en de heer SA volledig uit elkaar. Gelet op het feit dat de vader van de tweede verzoekende partij, de heer SA legaal in België verblijft, staat de bijzondere band die de tweede verzoekende partij met de legaal in België verblijvende vreemdeling heeft, buiten kijf."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu gaat het om een eerste toelating. Het EHRM oordeelt in dit geval dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance' toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de

openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In het eerste en het tweede middel is vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat niet voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 10 en 10bis van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen houden geen definitieve verwijdering in. De Raad wijst erop dat er nog steeds een mogelijkheid is om een nieuwe visumaanvraag in te dienen. De verzoekende partijen dienen evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806).

De verzoekende partijen tonen met hun betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen hun belangen enerzijds, die in se erin bestaan om de echtgenoot en vader in België te vervoegen hoewel ze heden niet voldoen aan de binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC